

Evangelí del divendres després de l'octava de Nadal: l'eficàcia d'ésser veu

“Soc la veu d'un que crida en el desert: Adreceu el camí del Senyor”. Un cristià no està cridat principalment a transmetre un missatge moral o a ensenyar uns dogmes, sinó a manifestar Jesucrist amb la vida.

Evangelí (Jn 1, 19-28)

Aquest és el testimoni que Joan va donar quan els jueus li enviaren sacerdots i levites des de Jerusalem a interrogar-lo. Li preguntaren:

—Qui ets, tu?

Ell no es va negar a respondre i confessà clarament:

—Jo no soc el Messies.

Els li preguntaren:

—Qui ets, doncs? Elies?

Els respon:

—No el soc.

—Ets el Profeta?

Respongué:

—No.

Llavors li digueren:

—Doncs qui ets, tu? Què hem de respondre als qui ens han enviat? Què dius de tu mateix?

Ell va declarar:

—Soc la veu d'un que crida en el desert: Adreceu el camí del Senyor. Així ho va dir el profeta Isaïes.

Alguns dels enviats, que eren dels fariseus, li van fer aquesta altra pregunta:

—Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?

Joan els respongué:

—Jo batejo només amb aigua; però enmig vostre hi ha el qui vosaltres no coneixeu, el qui ve després de mi, i jo no soc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies.

Això va passar a Betània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

Comentari

Joan Baptista és un dels protagonistes dels temps d'Advent i de Nadal. Ell és alhora profeta i deixeble del Messies. Era tan important el seu influx i parlava i actuava amb tanta força que els fariseus li van enviar uns sacerdots per informar-se'n sobre la identitat. “Qui ets, tu?”, és la pregunta que trobem diverses vegades a l'evangeli de sant Joan. Es tracta de la identitat de Jesús, de la qual depenen tantes coses, inclosa tota la nostra vida.

En el passatge, però, ens fixem en la identitat del Baptista, que reflecteix d'alguna manera, prepara i il·lumina la identitat de Jesús.

A la pregunta i a les hipòtesis dels levites, el Baptista contesta: “Soc la veu d'un que crida en el desert”. Sant Agustí subratlla el fet que si Joan era

la veu, el Senyor és la Paraula que existia des del principi (cf. *Jn* 1, 1). Si traiem la paraula, per a què serveix la veu? Potser la veu arribarà a l'orella; sense paraules, però, no edifica el cor. Joan és també la veu que “crida” a l'aridesa d'un món assedegat de salvació.

La confessió de Joan ens suggereix alguna cosa sobre la nostra identitat: la importància de ser veritables apòstols. Un cristià no està cridat principalment a transmetre un missatge moral o a ensenyar uns dogmes, sinó a manifestar Jesucrist amb la vida. Un cristià és la veu que clama a la seva època més o menys deserta i diu “Emmanuel, Déu-amb-nosaltres”.

Els sants ho han fet des de l'inici de l'Església, com sant Pau que afirma als cristians de Corint: “Mentre era enmig vostre, vaig decidir de no conèixer res més que Jesucrist, i

encara crucificat” [1]. O com sant Josepmaria que de vegades descrivia així la seva norma habitual de conducta: “Ocultar-me i desaparèixer és el meu fort, que només Jesús es llueixi” [2].

[1] 1 *Cor* 2, 2.

[2] Sant Josepmaria, *Carta*, 28 de gener de 1975. Citada per E. Burkhart i J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría*, vol. 2, Rialp, Madrid, 2011, p. 301.

Giovanni Vassallo // Juli Kosolapova - Unsplash

de-gener-leficacia-desser-veu/
(02/04/2026)